

Oranžovej drak

Zelenáči Mirka Hoffmanna

K horám v dálce na obzoru žene se můj truck,
na dveřích se pyšní jménem – Oranžový Drak.
Tvoji fotku barevnou já před očima mám,
připíchnutou za okenní rám.

Silnice už stoupá vzhůru do úžlabí skal,
tvá fotka se houpá, jak jí vítr rozevlál.
Deset mil za poslední čerpací stanicí,
leží dívka napříč silnicí.

Když se skloním po chvíli nad útlou postavou,
cítím v břiše revolver a cosi za hlavou,
ohlédnu se, spatřím chlapa s jizvou v obočí
a tyčí v ruce na mě útočí.

Než dopadla rána, než po hlavě mě klep,
zahlíd jsem pod plnovousem démonickéj škleb,
v ústech místo řezáků jen černou díru měl,
potom jsem se propad do pekel.

Našli mě až druhej den tam ležet bez hnutí,
ve špitále bojoval jsem měsíc se smrtí,
křičel jsem až doktora moh ze mě trefit šlak,
kde že je můj Oranžovej drak.

Přešlo léto, já si sedím v baru u pumpy,
vychutnávám panáka a kašlu na lumpy
a když druhou sklenku zvednu k nebi na kuráž
u juke-boxu vidím známou tvář.

Nad pravým okem jizva, na bradě černej vous
stou dírou mezi zuby by rohlík neukous.
Za budovou najdu pak svůj ukradenej truck,
barvu má však rudou jako mák.

V kabině tvá fotka říká, čí je tenhle truck,
tak se skrčím za sedadlem, v ruce francouzák.
Za chvíli se přikolébal, po volantů sáh
a já prudce pravou rukou mách.

Slyším, jak mu praskaj kosti v obou zápěstích,
tohle snad je Boží trest a ne smrtelnej hřích,
když už vím, že jeho ruce krást už nebudou,
vracím se i s truckem za tebou.

Než se doma objevím, tak dám mu novej lak,
na dveře dám napsat jméno Oranžovej Drak.
Červená ti nesluší a nejde k vlasům tvým,
ke tvým vlasům pomerančovým.